

FETELE

CARE

ARD

C.J. TUDOR

Traducere din limba engleză și note de
ALEXANDRU MACOVESCU

ARMADA

*Pentru Neil, Betty și Doris.
Cel înalt, cea drăguță și cea păroasă.*

„**Fetele care ard** sunt păpuși făcute din crenguțe, specifice satului de mici dimensiuni Chapel Croft din Sussex, care comemorează Martirii din Sussex – cei opt săteni care au fost arși pe rug în timpul masacrului protestanților (1553–1558) din perioada domniei reginei Maria. Printre martiri s-au numărat și două copile. **Fetele care ard** sunt puse pe foc în cadrul ceremoniei anuale de comemorare a masacrului.”

Extras din *Wikipedia, enciclopedia liberă*

C*e fel de om sunt?*
 Își pusese deseori această întrebare în ultima vreme.
Sunt omul lui Dumnezeu. Sunt slujitorul Lui. Îi îndeplinesc vrerea.

Dar era, oare, suficient?

Se uita la căsuța văruiată. Acoperișul cu șindrila roșie, o clemătită de un purpuriu-deschis ce se cățara pe ziduri, toate scăldate în lumina palidă a soarelui de vară târzie. Păsările ciripeau în copaci. Albinele zumzăiau prin tufe.

Aici sălășluiește râul. Aici, în cel mai inocent peisaj.

A pornit încet pe cărarea scurtă. Stomacul i s-a strâns de frică. Părea o durere fizică, crampe în burtă. A ridicat mâna spre ușă, dar s-a deschis înainte să bată.

— O, slavă cerului! Slăvit fie Domnul că ați venit!

Mama stătea adusă de spate în pragul ușii. Părul castaniu și drept îi era lipit de scalp. Avea ochii injectați, iar pielea, cenușie și zbârcită.

Așa e când îți intră Satana în casă.

A pășit înăuntru. În casă duhnea. Miros acru, necurat. Cum de s-a ajuns aici? S-a uitat în sus pe scări. Întunericul de acolo părea încărcat cu rea-credință. Și-a sprijinit mâna de balustradă. Picioarele refuzau să-l asculte. A închis ochii și a inspirat profund.

— Părinte?

Sunt omul lui Dumnezeu.

— Arătați-mi!

A urcat. În capătul scărilor, erau doar trei uși. Un băiețel ce părea istovit, îmbrăcat cu un tricou pătat și cu pantaloni scurți, se uita la el din spatele uneia dintre ele. Când necunoscutul îmbrăcat în negru s-a apropiat, băiatul a închis ușa.

A deschis ușa de alături. Căldura și duhoarea l-au izbit ca și cum ar fi fost ceva însuflețit. A dus o mână la gură și a încercat să nu vomite.

Patul era pătat de sânge și de lichide corporale. La fiecare picior de pat, se vedeau sfori, dar acum atârnavu desfăcute. În mijlocul saltelei, stătea deschisă o valiză mare din piele. Câteva curele zdravene îi țineau conținutul: un crucifix greu, o Biblie, agheasmă, cârpe din muselină.

Lipseau două obiecte. Erau pe podea. Un bisturiu și un cuțit lung, zimțat. Ambele, pline de sânge. În jurul cadavrului, ca o mantie întunecată, rubinie, băltea și mai mult sânge.

A înghițit în sec, având gura uscată ca pajiștea vara.

— Doamne sfinte, ce s-a întâmplat aici?

— V-am zis. V-am zis că diavolul...

— Ajunge!

A văzut ceva pe măsuta de lângă pat. S-a apropiat. O cutiuță neagră. S-a uitat la ea o clipă și apoi i-a aruncat o privire mamei care zăbovea în prag. Își freca mâinile și se uita implorator la el.

— Ce să facem?

„Noi“! Pentru că și el era implicat.

S-a uitat iar la cadavrul mutilat și însângerat de pe jos.

Ce fel de om sunt?

— Aduceți cârpe și clor! Acum!

WELDON HERALD

JOI, 24 MAI 1990

Fete dispărute

Poliția a cerut ajutor pentru găsirea a două adolescente dispărute din Sussex: Merry Lane și Joy Harris. Cele două, care se pare că ar fi fugit împreună, au cincisprezece ani. Joy a fost văzută ultima dată într-o stație de autobuz, în seara zilei de 12 mai. Merry a dispărut de acasă, din Chapel Croft, o săptămână mai târziu, pe 19 mai, lăsând în urmă un bilet. Poliția nu consideră suspectă dispariția lor, dar își face griji pentru ele și le roagă să ia legătura cu familiile lor.

„Nu o să dați de belele. Sunt îngrijorați. Vor numai să știe că sunteți în siguranță și că vă puteți întoarce acasă oricând.“

Joy este descrisă ca fiind minionă, de aproximativ un metru și șaiszeci și cinci, păr blond-deschis și lung, trăsături delicate. Ultima dată când a fost văzută, purta un tricou roz, blugi prespălați și adidași Dunlop Green Flash.

Merry este descrisă ca fiind slabă, de un metru și șaptezeci, cu păr castaniu, tuns scurt și, când a fost văzută ultima dată, purta un pulover gri lălâi, blugi și adidași negri.

Oricine le vede trebuie să sune la poliția din Weldon, la 01323 456723, sau la Crimestoppers, la 0800 555 111.

— **E** o situație nefericită.
Episcopul John Durkin zâmbeste binevoitor.
Sunt aproape sigur că episcopul John Durkin face totul cu bunăvoință, chiar și când merge la budă.

E cel mai tânăr episcop care a condus dioceza din North Notts, un orator iscusit, care a scris câteva lucrări teologice de succes și aș fi surprinsă să nu fi încercat să meargă măcar o dată pe apă.

Pe deasupra, mai e și un labagiu.

O știi. O știe și colegul lui. Și personalul. Cred că până și el o știe în taină.

Din nefericire, nimeni n-o să i-o spună verde în față. Cu siguranță, nu eu. Nu azi. Nu atâta vreme cât ține slujba, casa și viitorul meu în mâinile sale catifelate, cu o manichiură perfectă.

— Un astfel de incident poate zdruncina credința unei comunități, reia el.

— Nu sunt zdruncinați. Sunt furioși și triști. Dar nu voi lăsa să se ducă de râpă tot ce am construit. N-o să las oamenii la ananghie când au nevoie de mine mai mult decât oricând.

— Așa să fie, oare? Nu mai vin prea mulți la slujbe. Orele școlii duminicale s-au anulat. Am înțeles că toți copiii vor merge la altă biserică.

— Da, din cauza benzii galbene de delimitare și a polițiștilor. Comunitatea nu prea îndrăgește poliția.

— Înțeleg că...

Ba nu pricepe. Durkin ajunge în cartierele mai sărace doar când șoferul lui o ia greșit în drum spre sala privată de sport.

— Sunt încrezător că e doar o situație temporară. Le pot recâștiga încrederea.

Nu adaug că trebuie. Că am făcut o greșeală pe care trebuie să o repar.

— Aha! Acum poți să faci și miracole?

Înainte să pot răspunde sau să obiectez, Durkin continuă imperturbabil.

— Uite ce e, Jack, știu că ai avut impresia că ai făcut ce era mai bine, dar te-ai implicat prea mult.

Mă așez din nou crispată pe scaun, rezistând tentației de a sta cu brațele încrucișate ca o adolescentă bosumflată.

— Credeam că trebuie să ne apropiem de comunitate.

— Treaba noastră este de a păstra intactă reputația Bisericii. E o perioadă dificilă. Peste tot bisericile pierd bătălia. Din ce în ce mai puțini credincioși le calcă pragul. Avem o luptă grea de dus și fără publicitatea asta negativă.

Și, de fapt, e singurul lucru de care îi pasă lui Durkin. De presă. De PR. Biserica nu se bucură de apreciere în presă nici în cele mai bune momente și eu am comis-o grav. Încercând să salvez o fetiță pe care însă am condamnat-o.

— Așa și? Vrei să-mi dau demisia?

— Ba din contră. Ar fi păcat ca o persoană de *calibrul* tău să părăsească biserica. Își împreunează mâinile. Chiar asta face.

— Și nu ar arăta bine deloc. Ar fi ca și cum ți-ai recunoaște vina. Trebuie să fim foarte atenți la ce facem în continuare.

Sunt sigur c-așa e. Mai ales că a fost ideea lui să mă aducă aici. Sunt micul lui trofeu. Și chiar mă descurcasem, pentru că transformasem acea biserică amărâtă din suburbii într-un centru al comunității.

Asta, până la povestea cu Ruby.

— Deci ce sugerezi?

— Un transfer. Într-o zonă mai puțin cunoscută, pentru o vreme. O bisericuță din Sussex s-a trezit brusc fără preot.

Biserica Croft. Până când se hotărăsc cine va fi înlocuitorul, au nevoie de un vicar temporar.

Mă uit țintă la el, simțind cum pământul îmi fuge de sub picioare.

— Îmi pare rău, dar nu e posibil. Fiica mea dă bacalaureatul la anul. Nu pot să o mut în capătul celălalt al țării.

— Deja am stabilit transferul împreună cu episcopul Gordon de la dioceza Weldon.

— Ce ai făcut? *Cum?* S-a anunțat că e un post disponibil? Cu siguranță, s-ar fi găsit un candidat local mai potrivit...

Flutură disprețuitor din mână.

— Discutam și noi așa... Și-a venit vorba de tine. A menționat postul liber. Ce noroc!

Așa e: Durkin chiar poate să tragă mai multe sfori decât nenorocitul ăla de Geppetto.

— Încearcă să vezi partea bună a lucrurilor. E o regiune superbă. Aer curat, pajiști. O comunitate mică și sigură. Ar putea fi un lucru bun pentru tine și Flo.

— Cred că știu ce e mai bine pentru mine și fata mea. Refuz.

— În cazul acesta, Jack, voi fi cât se poate de direct. Mă privește fix: Nu e o rugămintă, în mama mă-sii!

E un motiv pentru care Durkin e cel mai tânăr episcop care conduce dioceza și asta nu are nimic de-a face cu bunăvoința sa.

Îmi strâng pumnii în poală.

— Am înțeles.

— Excelent. Începi de săptămâna viitoare. Să-ți pui și cizmele de cauciuc în valiză.

CAPITOLUL 2

— **I** isuse!
— Iar te iei de cele sfinte.
— Știu, dar... Flo clătină din cap. Ce magherniță!

Nu se înșală. Opresc mașina și mă uit lung la noua noastră casă. Mă rog, cea spirituală. Locuința noastră *propriu-zisă* este alături: o căsuță ce-ar putea fi încântătoare dacă nu ar fi atât de dărăpănată, de parcă ar încerca s-o ia la vale încetișor, lăsând în urmă câte-o cărămidă.

Capela e mică, pătrată și de un alb murdar. Nu prea pare a fi un lăcaș de cult. Nu are un acoperiș ascuțit, cruce sau vitralii. În față sunt patru ferestre simple: două sus, două jos. Între ele se află un ceas, iar în jurul lui se poate citit un mesaj într-un stil pretențios: „Răscumpără Vreamea, căci Zilele Sunt Rele.“

Mișto. Din păcate literele „e“ și „a“ din „vreamea“ se șterseră, așa că rămăsese doar „Răscumpără Vrem“.

Mă dau jos din mașină. Aerul îmbâcsit îmi lipește imediat hainele de piele. În jurul nostru, se întinde câmpia. Satul însuși are cam douăzeci și ceva de case, o cârciumă, un magazin alimentar și primăria. Se aud doar trilurile păsărilor și, uneori, zumzetul albinelor. Am nervii întinși la maximum.

— În regulă, îi zic, încercând să par optimistă și nu îngrozită, așa cum mă simt de fapt. Hai să aruncăm o privire înăuntru.

— Nu mergem să ne uităm la casa în care o să locuim? mă întreabă Flo.

— Hai, mai întâi, în casa Domnului. Apoi în cea a copiilor lui. Își dă ochii peste cap. Îmi transmite că sunt peste măsură de proastă și de obositoare. Adolescenții comunică multe când își dau ochii peste cap. Mai bine așa, pentru că, de îndată ce împlinesc 15 ani, te izbești ca de un zid când încerci să le vorbești.

— Și, oricum, camionul cu mobila noastră e încă blocat în trafic pe M25. Măcar în capelă sunt strane.

Trânțește portiera și mă urmează morocănoasă, cu un mers cocoșat. Mă uit la ea: păr castaniu, neîngrijit, tuns bob, cercel în nas (a luptat din greu pentru el și și-l scoate când merge la școală) și un aparat Nikon greoi care îi atârnă aproape mereu la gât. Mă gândesc adeseori că fiica mea ar putea interpreta rolul Winonei Ryder, dacă se va face un remake al lui *Beetlejuice*.

De pe șosea, se face o cărare lungă care duce la capelă. O cutie poștală uzată, din metal, se află fix în fața porții. Mi s-a spus că, dacă nu va fi nimeni prin preajmă când vom ajunge, aici vom găsi cheile. Deschid capacul, îmi bag mâna înăuntru și... bingo. Scot două chei tocite din argint, care sunt sigur pentru casă, și o chestie grea din fier care parcă ar deschide ceva dintr-un roman de Tolkien. Bănuiesc că e cheia de la capelă.

— Măcar putem intra.

— Super, zice Flo pe un ton sec.

O ignor și deschid poarta. Cărarea e abruptă și neregulată. De o parte și de alta, se ivesc din iarba crescută pietre de mormânt înclinate. În stânga, se vede un monument mai înalt. Un obelisc dezolant și cenușiu. La bază, par uitate niște buchete de flori ofilite. Când mă uit mai bine, nu sunt flori, ci păpușele din crenguțe de copac.

— Ce-s astea? mă întreabă Flo, care le cercetează cu atenție în timp ce se întinde după aparat.

Îi răspuns imediat:

— Fetele care ard.

Se lasă pe vine ca să facă niște poze cu Nikonul.

— O tradiție a satului. Am citit ceva on-line. Oamenii le fac ca să-i comemoreze pe martirii din Sussex.

— Pe cine?

— Pe sătenii care au fost arși pe rug în timpul epurării religioase a protestanților din timpul domniei reginei Maria. Două fetițe au fost ucise în fața capelei.

Se ridică și se strâmbă.

— Și oamenii fac păpușele astea înfricoșătoare în amintirea lor?

— Da, și în ziua comemorării le ard.

— E prea ca în *Blair Witch*.

— Așa e la țară. Mă mai uit la păpuși cu dispreț când trec de ele: Plin de tradiții „demodate“.

Flo scoate telefonul și mai face câteva poze ca să le arate probabil prietenilor ei din Nottingham – „Ia uite ce fac țărănoiiăștia sonați!“ – și apoi vine după mine.

Ajungem la ușa capelei și bag cheia de fier în broască. E cam rigidă și trebuie să împing în jos cu putere ca să se învârtă. Ușa scârțâie și se deschide. Un scârțâit „ca la carte“, de parcă ar fi fost un efect sonor dintr-un film de groază. O deschid larg.

Spre deosebire de soarele de august, în capelă e întuneric. Ochilor le ia ceva timp să se obișnuiască. Soarele intră pe ferestrele soioase, luminând un nor gros de praf din aer.

Are o arhitectură neobișnuită: un naos mic, abia au loc șase rânduri de strane îndreptate spre altarul din centru. Pe fiecare parte, un rând de trepte înguste din lemn duce la un balcon, în care sunt mai multe strane de unde te poți uita în jos, la tot ce se întâmplă, ca un teatru mic sau o arenă a gladiatorilor. Mă întreb cum naiba a primit avizul de securitate la incendiu.

Miroase a vechi și a stătut peste tot, ceea ce ciudat, pentru că, până acum câteva săptămâni, a fost folosită. Și reușește să aibă un aer înăbușitor și rece în același timp, ca toate capelele și bisericile.

La capătul naosului, văd o porțiune împrejmuțată de câteva bariere galbene de siguranță. Pe una din ele e atârnat un anunț scris de mână: „Pericol. Podea înclinată. Dale desprinse.“

— Îmi retrag spusele, spune Flo. O magherniță sinistrală!

— Ar putea fi și mai rău.

— Cum?

— Ar putea fi plin de carii, de umezeală sau de gândaci?

— Te aștept afară.

Se întoarce pe călcâie și iese cu pași apăsați. Nu o urmez. E mai bine s-o las în pace. Nu prea pot spune multe ca să o consolez. Am luat-o din orașul la care ține, din școala unde se simțea în largul ei și am adus-o într-un loc care nu are decât câmpuri și miros de bălegar de vacă. Va trebui să mă dau peste cap să o am din nou de partea mea.

Mă uit în sus la altarul din lemn.

— Doamne, ce caut aici?

— Vă pot ajuta cu ceva?

Mă întorc.

În spatele meu e un bărbat. Slab și foarte palid, albul ca de cretă al chipului fiindu-i parcă accentuat de părul castaniu și unsuros, dat pe spate în formă de V. În ciuda vremii calde, are pe el un costum închis la culoare, peste o cămașă gri fără guler. Arată ca un vampir în drum spre un club de jazz.

— Scuze, nu am primit niciodată un răspuns direct.

Îi zâmbesc și îi întind mâna.

— Sunt Jack.

Continuă să se uite cu suspiciune la mine.

— Eu sunt epitropul. Cum ați intrat?

Și-mi dau seama. Nu port gulerul și probabil că i s-a zis că astăzi ajunge „Reverendul Brooks“. Ar fi putut, desigur, să mă caute pe net, dar arată ca și cum încă mai folosește pană de scris și călimară.

— Scuze. Jack Brooks. Reverendul Brooks?

Face ochii mari. Se înroșește imperceptibil. Da, recunosc, numele meu poate induce în eroare. Recunosc că asta îmi place.

— Vai! Îmi pare atât de rău. Numai că...

— Nu v-ați așteptat.

— Nu.

— Ați crezut că voi fi mai înaltă, mai slabă, mai atrăgătoare? Și apoi se aude un strigăt:

— MAMĂ!

Mă întorc. Flo e în prag, albă la față și cu ochii mari. Instinctul matern intră imediat în funcțiune:

— Ce e?

— E o fată aici. Cred... cred că e rănită. Trebuie să vii. *Acum.*